

Рін видання XVII
№ 83 (2187).
ВІВТОРОК
13
Листопада
1976 р.
Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАТИ ВСІХ КРАЇН, ЄДИНАЙТЕСЯ!

Молодий комбайнар

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

ГЕНЕРАЛЬНА РЕПЕТИЦІЯ

Члени комітету комсомолу жартували: як з корабля на бал. Тобто, після успішного закінчення Бобринецького сільського профтехучилища — відразу на жнива. Але новачком я себе не вважаю, бо перед навчанням в училищі жнивав на одній машині разом із своїм батьком. Був тоді помічником комбайнера, завжди надіявся: коли щось не так — батько допоможе. Тепер же працюю самостійно комбайнером, у парі з Михайлом Марковичем Мудраком. Це його двадцяті жнива, СК-4, на якому ми косили горох у валки, він водить без капітального ремонту вже восьмий сезон.

Спочатку горох дозрів на

полі першої тракторної бригади. Його покляли у валки протягом доби, а потім перевели комбайни на ниву другої бригади. Мені сподобалася та атмосфера дружби, взаємодопомоги, що панує в колективі. Тут беззаперечно діє правило: один за всіх, всі — за одного. Зупинив, скажімо, комбайна Василь Глущенко — «полетів» ремінь. Через декілька хвилин хтось із комбайнерів запропонував йому свій запасний. Або ж, наприклад, потік сальника у коробці передачі комбайна Геннадія Барсюка. Гуртом допомогли йому швидко ліквідувати поломки. Зараз вже підбираємо валки. Комсомольці Василь Винницький, Сергій Миронов, Іван Шарун, Володимир Шуляк безперечно доставляють зерно на тік.

Збирання гороху у нашому колгоспі — то завжди генеральна репетиція перед великими жнивнами — косячицею ячменю, пшениці. Комбайни вже готовимо перевести до ячмінного лану, а ще через декілька днів дозріє і пшениця.

М. САЛТАН,
комбайнер колгоспу імені Кірова Устинівського району.

Агітбригада приїхала

Наші актори, учасники агіткультбригади, — часті і бажані гості на фермах, польових станах. Нещодавно вони побували у хліборобів Великокротівського та Грушківського відділів колгоспу імені Шевченка. Глядачам особливо сподобались пісні у виконанні сестер Любові і Галини Семко «Виростиш ти, синку», «Молоденькі бурячки». А Михайла Нестудихату, у репертуарі якого гумор і сатира, завжди слухають з захопленням.

Зараз, коли колгосп вступає в перші жнива десятиріччя, пісні культурників Великокротівського Будинку культури задзвеніли у полі.

Л. РУСАВСЬКА,
сільскр.
Ульяновський район.

ПРАЦЮЄМО ДЛЯ МИРУ

Наша комсомольсько-молодіжна бригада малярів тресту «Кіровоградмислбуд» закінчила другий квартал десятиріччя з випередженням виробничого графіка. Особливу увагу колектив приділяє підвищенню продуктивності і ефективності праці, поліпшенню якості. Цей ріст не був би можливим, якби наша рідна Комуністична партія і уряд не піклувались про піднесення життєвого рівня нашого народу, не вели постійну, безкомпромісну боротьбу за мир і безпеку на всій планеті.

З глибоким інтересом, з хвилюванням спостерігали радянський народ, все прогресивне людство за роботою Конференції комуністичних і робітничих партій Європи. Особливо пам'ятний — виступ Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва. Промова глави делегації КПРС, висунута в ній проблема і висновки викликали широкий відгук у усьому світі.

Ми в свою чергу гаряче схвалюємо і одностайно підтримуємо внутрішню і зовнішню політику Комуністичної партії Радянського Союзу. Наша бригада зобов'язалася закінчити п'ятирічку за чотири роки, і кожний об'єкт здавати тільки на «відмінно».

О. РОМАНЕНКО,
бригадир.

по-складальних робіт створена в нас, на заводі радіовиробів, у грудні минулого року. Всього шість чоловік. Щоб не похвалитися, а тверезо зважувати всі «за» і «проти» у соціалістичному змаганні, скажу відверто: легше, коли бригада нечисленна. Проте головне — працюють усі по-справжньому.

Робота цікава, як кажуть, предметна. Знаємо, і навіть бачимо, де їх використовують, як вони застосовуються — наші виробі на практиці. Це додає сил у роботі. Мої товариші, члени пашої комсомольсько-молодіжної, нагороджені дипломом ЦК ВЛКСМ за друге місце у соціалістичному змаганні споріднених колективів області.

Встигли ми немало. Тому й плани наші — значимі. Це й не дивно, адже світ дивиться на нас, світ вчиться у першій країні соціалізму. От остання знаменна віха в розвитку міжнародного комуністичного руху — Конференція комуністичних і робітничих партій Європи. Вона ознаменувалась повним успіхом. Певен, що не було людини, яка могла б байдуже спостерігати за її роботою. Особливо нас, як і всіх радянських людей, схвилював виступ у Берліні товариша Л. І. Брежнєва. Ми всі слухали пристрасні слова Генерального секретаря ЦК нашої партії і чували ту міль, ту силу, яка об'єднала учасників конференції у боротьбі за мир, безпеку, співробітництво і соціальний прогрес у Європі.

Такі події винищують громадянські позиції, підносять у кожному з нас почуття патріотизму та інтернаціоналізму. Ми повинні неухильно продовжувати і зміцнювати мир на планеті своєю ударною працею.

КІРОВОГРАД — ОДЕСА: ЗМАГАЄМОСЬ

ХТО КРАЩИЙ ЖНИВАР!

Напередодні жнив Одеська молодіжна газета «Комсомольська іскра» помістила умови конкурсу на праймного молодого комбайнера, автоводія. Для цього жнивара встановлено приз обкому комсомолу «Золотий колос». Молоді події, які піднімаються на транспортній арені і які послужать три призові місця в обласному соціалістичному змаганні, будуть нагороджені Почесними грамотами обкому комсомолу та обласної ради, пам'ятними дипломами.

ХЛІБНИМИ МАРШРУТАМИ

За маршрутом «Полі — тік» потягнулися автокаравами шляхами колгоспу імені Димитрова Татарбу-

рського району. Нині тут почався обмолот валків гороху. Урожай цієї культури спігує далеко за двадцять центнерів з гектара. На жнивах у колгоспі трудиться понад 300 юнаків і дівчат. Більшість яких працюють в 11 комсомольсько-молодіжних колективах.

ПОЧАЛИ КОСОВИЦЮ ЯЧМЕНЮ

У розпал збирання хліба на полях Білгород-Дністровського району. Тут створено 42 комсомольсько-молодіжних збиральних екіпажі, 40 автотранспортних колективів. Давній, випробуваний лозунг комсомольців «Нас — вперед!» став девізом молодих трудівників на період жнив. У колгоспах імені Леніна, імені Державинського, у радгоспі «Андріївський» зроблено перші обкоси посівів ячменю.

„ЛІТЕРАТУРА — ТЕЖ ПОЛЕ БИТВИ“

● Репортаж з Нового Стародуба — батьківщини С. Степняка-Кравчинського

ТОГО літнього надвечір'я здавалося, що навіть птаство заповнило доокружжя старовинного будинку у Новому Стародубі якимось особливим грайгоном.

Урожа година відбивалася віднесеним настроєм на обличчях присутніх — сюди до місця, де 125 років тому народився письменник і революціонер — сучасний революціонер, згодом і письменник — Сергій Михайлович Степняк-Кравчинський, зібрався громадський сел. У передвечір'ї святкової події бенкетним напном ведуться розмови поміж окремими групами співбесідників, та об'єднує їх спільна тема, связати б, спільний герой, чия ім'я найперше стало виکارбуване на меморіальній дошці. Згодом, за ініціативою і безпосередньою участю Е. О. Таратути, все тієї ж негаснучої, жвавої письменниці з Москви, котра свого часу відкрила місце народження Сергія Кравчинського, тут створили кімнату, в якій відтворено життєве панно славного земляка. По суті, вона стала першим у світі музеєм подуманого революціонера і талановитого письменника, людини знятої сміливості і беззаганної відданості народові.

Експозиція — 140 фотографій, копії архівних документів — веде нас шляхами героїчної діяль-

ності С. М. Степняка-Кравчинського та його соратників по боротьбі, палких захисників трудового люду, борців проти царського самодержавства. Великий художній портрет, розділи «Він тут народився», «Роки навчання», «Все для пропаганди», «Революційна діяльність у Росії», «Дружба з Ф. Енгельсом», «Вони читали С. М. Степняка-Кравчинського» та інші ілюструють сторінки минулих, коли жив, боровся і творив наш славний земляк, чий ім'я у Н. Стародубі названо ще й бібліотеку та вулицю.

У відзначенні ювілею взяли участь відомі письменники з Києва Павло Загребельний, Микола Олійник та старший науковий співробітник Інституту літератури імені Т. Г. Шевченка Академії наук УРСР Т. П. Маєвська, яка протягом тижня виступала в обласному центрі з лекціями про життя і творчість С. М. Степняка-Кравчинського.

(Закінчення на 3-й стор.).

Е. О. ТАРАТУТА (В ЦЕНТРІ). ЗВОРУШЕНА І ПЛАСЛИВА ДО МУЗЕЮ, ЯКОМУ ВОНА ВІДДАЛА СТИЛЬКИ СИЛ І ЛЮБОВІ, ПІДУТЬ ЛЮДИ. І КОЖНОГО ВОНА СТІГЛАЄ ХВИЛЮЮЧИМ СЛОВОМ.

«САЛЮТ-5» У ПОЛЬОТІ

Орбітальна станція «Салют-5» продовжує політ. В основному екіпаж завершив усі операції по підготовці до роботи наукової апаратури і обладнання станції.

11 липня Б. В. Волинову і В. М. Жолобову було надано день активного відпочинку. Екіпаж виконував фізичні вправи, проводив медичний контроль стану здоров'я, проводив телевізійні репортажі з борту. Стан здоров'я космонавтів добрий.

(ТАРС).

СПОСІБ ЖИТТЯ —
РАДЯНСЬКИЙ

Причетність

Історія однієї доброї справи

«м. Кіровоград, Кіровоградський завод тракторних гідроагрегатів, секретареві комсомольської організації».

До Вас звертаються комсомольці управління механізації № 6 тресту «Запоріжбудмеханізація» — ударної комсомольської будови. Ось уже протягом двох років у нас простояє екскаватор — віншов з ладу гідронасос. Дістати нового не маємо ніякої змоги. Комсомольці розробили схему гідросистеми, використавши насоси конструкції, що випускає ваш завод.

У нас таке прохання: чи не може молодь КЗТГ виготовити їх в неробочий час і аіслати на адресу: Придніпровська залізниця, станція Каховське море, управління механізації № 6

Секретар комсомольської організації Н. МЕЛЬНИКОВА.

ВОЛОДИМИР Кухіанідзе, секретар комітету комсомолу Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів прочитав листа і на хвилину замислився... Три насоси — це, начебто, не так і багато, але зараз кінець місяця — пора напружена, гаряча... Та допомогти запорізьким комсомольцям все одно потрібно.

В цей час відчинилися двері і до кабінету увійшов ватажок молоді механоскладального цеху № 2 Віктор Подкладенко.

— От добре, що ти нагодився! — зрадів секретар. — Тут для твоїх комсомольців є відповідальна справа. — І він простягнув Вікторові листа. Той прочитав, розуміючи глянув на Кухіанідзе:

— Сьогодні ж зберемося, порадимось, як краще це зробити. Насоси виготовимо, але ж і відправити їх треба якнайшвидше!

Я маю на увазі, щоб інші служби нам посприяли... — За це не хвилюйтесь. Вас підтримають, — заспокоїв секретар...

Збори були короткі. Справа вирішили не відкладати.

Більшість деталей, або ж заготовки до них, виготовляють тут-таки на заводі, а от деталі, скажімо, литво не корпус, поставляють з інших міст.

Одну з таких заготовок зякріпила швидко у патроні свого верстата молода фрезерувальниця Лідія Стукаленко.

За зміну вона вже обробила їх не одну сотню, але цю хочеться зробити якнайкраще. Раніше якось не задумувалась над тим, до якого саме трактора чи агрегата виготовляє деталь. Вірніше, вони в її уяві не набували чогось конкретного. Хоч знала, що працює над однією з важливих деталей гідросистеми сучасних машин. А тут раптом чітко уявила собі екскаватор, що вже два роки не приносить ніякої користі будівництву, людей з лопатами, що змушені місяцями виконувати

роботу, з якою він упорався за добу... І дівчина прониклася почуттям симпатії до молодих ентузіастів, які вирішили дати потрібний машині друге життя. Захотілося допомогти їм. Радість від того що вона може це зробити, сповнила серце. Відірвала погляд від деталі, оглядлася. Поруч над іншими заготовками зосереджено працювали Михайло Гаркуша, Василь Екало, Леонід Кулібаба. Цікало, чи здогадуються хлопці про перебіг її думок?

Приблизно в цей самий час ливарники цеху № 3 Сергій Гусаков та Анатолій Костенко вже відправили заготовки обом насосів до ковальської дільниці. Майже одночасно з ними ветеран заводу Олександр Бліндер відлівав кілька деталей — пластики, які передали фрезерувальницям Валентині Федорівні та Любові Васильєві. Дівчата — молоді гвардійці дев'ятої п'ятирічки, роботу свою виконують відмінно, продукцію здають тільки з

першого пред'явлення.

Не встигли ще Валентина і Люба обробити деталі, як до них підійшов токар дільниці «сирої» шестерні Дмитро Лук'яненко. Він щойно завершив свою операцію і передав шестерні на інші верстати.

— Поспішайте! Складальники чекають, — поспішився.

Та перед тим, як деталі потрапили на дільницю складання, вони ще побували в руках токаря Євгена Григораша, зубофрезерувальника Володимира Мазура, шліфувальника Павла Гулака, інших робітників. І лише тоді слюсарі-складальники Микола Карпов та Віталій Красноштан почали чаклувати над народженням готових насосів.

Як з'ясувалося, поїзд, що підвозить вантажі в потрібному напрямі, йтиме через два тижні. Порадившись, члени комітету комсомолу вирішили відправити вантаж раніше. Почалися пошуки транспорту. Наступного дня попутна машина везла два ящики з насосами на одну з залізничних станцій, від якої поїзд доставляв комсомольську посылку адресату...

Щоб допомогти заporізьким, докладало рук чимало людей різного віку, багатьох професій. І кожне серце зігрівалося щирою радістю відчуття своєї причетності до доброї справи.

Ю. ДМИТРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

ЛІТО ПІОНЕРСЬКЕ

Відпочивають
гагарінці

Поблизу села Трєпівки Знаменського району в мальовничому куточку лісу розташований піонерський табір імені Ю. О. Гагаріна. Відпочиває тут більше 300 дітей робітників заводу «Червона зірка». Це вже другий заїзд, який відкрився в урочистій обстановці традиційним піонерським багаттям.

Старший піонервожата Анатолій Кузнецов приклав усіх зусиль, зусиль і комсомольського зазяття, щоб піонери в таборі добре відпочили, загартували своє здоров'я і були завжди веселими і винахідливими.

На фото: піонервожата Ольга ЮСІПЕНКО знайомить піонерів Іру ПУРИТ, Лілю МАРИНЕЦЬ, Світлану ДОЛІНСЬКУ, Валерію ГІРЕНКА та Юру ЧАВАНЕНКА з історією табору.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

ГЕРОЇВ НАШИХ ІМЕНА

Суровцев: людина і теплохід

На одному з причалів у Світловодську — веселий гамір. Учні Балахівської восьмирічної школи Петрівського району з нетерпінням чекають теплохода, який повезе їх в екскурсійну поїздку по Кременчуцькому морю. І ось сріблястий красень — «Герой Суровцев» — повільно пришвартувався до причалу, і гоми́нка юнз заковнула палубу.

За бортом змінювалися мальовничі краєвиди. А школярі, розташувшись у затинному салоні, слухали захоплюючу розповідь екскурсовода Олексія Юхимовича Капітанця про людину, чия ім'я носить судно.

У січні 1912 року, коли на фронті точилися запеклі бої, вчитель історії середньої школи № 45 міста Самарканда Б. М. Суровцев прийшов у військкомат з проханням направити його в діючу армію. Педагог став сапером.

Він був хоробрим і кмітливим воїном. Перша нагорода — орден Червоної Зірки. Суровцев брав участь у Курській битві, у визволенні лівобережної України і в складі 99-го окремого саперного батальйону 69-ї гвардійської дивізії одним із перших вийшов на дніпровський рубіж. Це

було на території нинішнього Світловодського району...

Темна осінь ніч. Безперервно сіялась холодна мряка. На правому березі Славутинця засіли фашисти. Раз по раз наздогдала обстрілювали берег. Їхні ракети освітлювали плесо річки. Та не не зупинило наступального пориву наших воїнів. Замаскувавшись у чагарнику, вони чекали сигналу до форсування Дніпра. І цей час настає. Гвардійці непоміченими переправилися на протилежний бік і захопили невеликий плацдарм. Та не встигли окопатися, як на них обрушився шкваль погню німецьких кулеметів і мінометів. А невдовзі довелося відбивати запеклі атаки гітлерівців.

Бійці дали клятву: — Відвоювати землі порогові не віддамо! В цей скрутний час старший сержант Суровцев через ріку переправляв все нові й нові підрозділи. Виступав непереможним Дніпро, коли біля корня з'явився фонтан і через велику пробоїну в човен хлюпнула вода.

— Шлякою розпачу! — вигукнув Суровцев.

Він скинув фуфайку, загупив нею пробоїну і скомадував: — Вперед!

ВІСАДІВШІ на берег бійців, старший сержант напіввикорч залатав човна, забрав поранених і знову відплив за підкріпленням.

Не зважаючи на втому і смертельну небезпеку, яка чатувала його кожної миті, він безперервно перевозив наших воїнів на правий берег.

Коли сміливць уже зробив двадцять п'ятий рейс, його наздогнала ворожа куля.

За подвиг на Дніпрі Борису Миколайовичу Суровцеву було присвоєне звання Героя Радянського Союзу.

Залікувавши рани, герой продовжував шлях на Захід. Парторг саперного батальйону був вірним самовідданого служіння Батьківщині, робив усе, щоб наблизити час перемоги над фашистськими загарбниками. Тільки не дожив він до того радісного дня. В одному з боїв поліг смертю хоробрих.

Але йому судилося жити в серцях і пам'яті нащадків. Вихованці Самарканської середньої школи № 37 протягом трьох років збирали металевий брухт на будівництво теплохода. Потім звернулися до Міністерства річкового флоту СРСР з проханням назвати судно іменем їхнього земляка.

Вже сотні тисяч пасажирів перевіз екскурсійний теплохід «Герой Суровцев», приписаний до Кременчуцького річкового порту.

Слухаючи захоплюючі розповіді екскурсовода, юнаки та дівчата ніби побували віч-на-віч з легендарним героєм у ті трісні дні, коли Радянська Армія форсувала Дніпро.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
учитель Світловодської восьмирічної школи № 2.

НЕЗРОЗУМІЛА традиція: сільський Будинок культури — місце щонайбільшого зосередження комсомольців і молоді, щонайзручніше, гадаю, місце для реалізації і виконання тої великої політико-виховної роботи, що стоїть на порядку денному — залишився осторонь пильної уваги районних комітетів комсомолу. Він, наче пасинок, якого помічають вряди-годи. Помічають лише під час тієї чи іншої кампанії, свята. Свідчень тому чимало.

А ось найістотніше:

— За рік на засіданнях бюро жодного разу не розглядалось питання роботи сільського Будинку культури, — таке я почув від секретаря Долинського райкому комсомолу.

Гортаючи протоколи в інших райкомах, переконався: долинчан не виняток, а — правило. Сумне правило...

— Клубами займається, як відомо, районний відділ культури, а ми до них приєднуємось на дольових, так би мовити, засадах під час заходів районного масштабу, — констатували в Новгородківському райкомі ЛКСМУ.

Позиція статиста для райкому комсомолу — це, впадіння, позиція антиприродна, бо, давайте повторимо аксіому: клуб на селі — поле, перш за все, ідеологічної роботи. Роботи, що передбачає не лише статистичні звіти про кількість прочитаних лекцій і проведених зборів,

ПІДТРИМАЙТЕ ПІСНЮ

Прийдіть
у клуб,
райкомівці...

а вимагає глибокого аналізу можливостей впливу на свідомість молоді тієї чи іншої форми політичного і виховного процесу, наближення і проникнення у духовний світ окремої людини, залучення її до громадського життя, до реалізації всіх її творчих можливостей. Важливість і масштабність цієї роботи повною мірою підкреслив XXV з'їзд КПРС.

Та про який аналіз може йти мова, коли: «невідомо, з якого боку підступитися до клубу», — розписався у своїй безпорадності другий секретар Голованівського РК ЛКСМУ Анатолій Мельник.

А ось який діалог відбувся з секретарем райкому. — Ви знаєте, чим сьогодні живуть сільські Будинки культури району?

— Ні.

— Чи слухали на бюро секретарів первинних організацій з питань дозвілля на селі?

— Ніколи.

— Чому?

— Не знаю.

— А коли ви були у якомусь із клубів, розмовляли з директором Будинку культури?

— Довга пауза.

— Не пригадую. У Свірнево був з місяця два тому.

— І як працює цей заклад?

— Наче непогано. Є добрий хоровий колектив.

— Хто ним керує?

— Не знаю.

— Розмовляли, мабуть, з директором Будинку культури?

— Так. Говорив з Віталієм Опалюком. Хотіли вони організувати драмгурток.

— Організували?

— Не знаю.

Коментар до цього діалогу зайвий. Та й справа, врешті, не в ньому. Скажу відверто: якось ніяково, і навіть, боляче було слухати Анатолія Мельника. У своїй безпорадності він був, щоправда, відвертим від інших секретарів райкомів комсомолу, з котрими мені доводилося зустрічатися, хоча становить з СВК у них не краще, а подекуди і гірше. Скажімо, у Компаніївському районі.

Найсуттєвіше те, що більшість колег Анатолія Мельника не тільки не відують про проблеми СВК, а й не мають особливих бажання, навіть, наблизяться до них. Логіка тут виявляється поверхова: за це менше лають. Виправдання: «Нема з цих питань літератури» — не виправдання, а ще одне свідчення бездіяльності, майже повного самотуснення від важливої ділянки ідеологічної роботи.

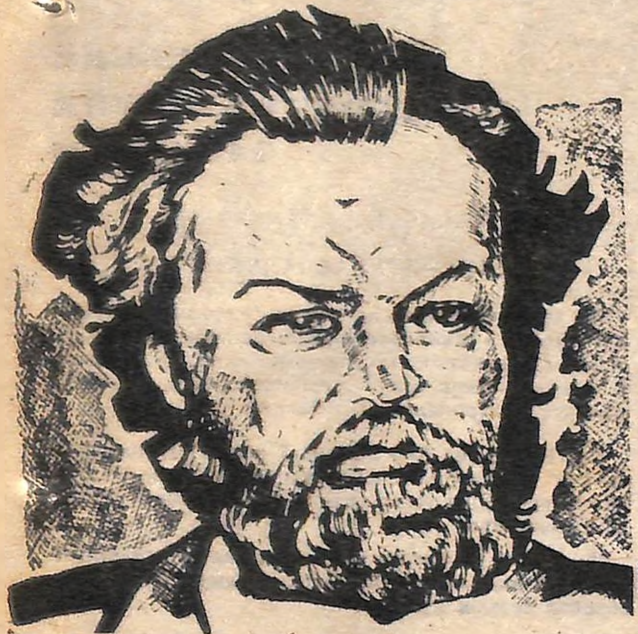
Пригадалися мені зараз слова прекрасної трудівниці, Героїні Соціалістичної Праці, славновісної Катерини Гнатівни Твердохліб із Харківщини: «Куркулі, — писала вона ще на початку тридцятих років, — погрожував вбити мене то за Радянську владу, то за колгосп, ТО ЗА КЛУБ, то за комсомол, а нині — за 500 центнерів цукрових з гектара».

Вороги нашого, радянського способу життя ще у той час розуміли, якщо притягальною, виховною силою є клуб. Тому і намагалися розправитися із всіма, хто у тих ще дідівських хатах-клубах запаливав у невірних душах селян світло нової доби. Радянська епоха — це надбання, наша зброя. Сьогодні, коли у світі тризвездою ідеологічна боротьба, утвердження комуністичного ідеалу в кожній людині, і, особливо, молоді — першочергове завдання нашої партії і комсомолу, всіх, хто працює на складній ідеологічній ниві.

Клуб, повторюю, — чи не найбільш підходяще місце для цієї роботи. І годі йому бути пасивним райкомів комсомолу.

м. Голованівськ.

Ю. КАМІНСЬКИЙ.

Все життя — народів присвята

СЬОГОДНІ СПОВНЮЄТЬСЯ 125 РОКІВ
З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ С. М. СТЕПНЯКА-КРАВЧИНСЬКОГО

СЕРЕД багатьох діячів культури, які вижили в різний час із нашого краю — чи не найпомітніша фігура письменника-публіциста, революціонера-демократа Сергія Михайловича Степняка-Кравчинського.

Тривалий час місце народження російського революціонера-народника не було відоме. Багаторічний і постійний пошук дела московський літературознавець і критик Євгенія Олександрівна Таратута. Врешті-решт ухилилася за той факт, що після двадцяти п'яти років служби військовим лікарем батькові майбутнього письменника і революціонера було надано дворянське звання. В одному із ленинградських архівів Євгенія Олександрівна пощастило виявити копію метричної виписки про народження «сина Сергія». Вказано й місце: військове поселення Новий Стародуб

точилася в Боснії і Герцоговині проти турецького володіння. Пізніше командув батареєю повстанців. Десять років пізніше нашого земляка вже бачать у лавах повстанчої молоді в італійській провінції Беневенто...

У травні 1878 року Сергій Михайлович повертається в Росію і разом зі своїми товаришами-народниками створює централізовану організацію з друкованим органом — журналом «Земля і воля». Незабаром назва перейшла на всю організацію революційної інтелігенції. В цей період С. М. Кравчинський вірить у можливість успішної боротьби із самодержавством шляхом поєднання методів пропаганди і терору.

4 серпня цього ж року, в Петербурзі, на багатолюдній Михайлівській площі С. М. Кравчинський убив шефа жандармів генерала Мезенцева — улюбленця царя. З па-

буль, вона ж Етель Ліліан Войнич, яка стала згодом другом і соратником С. М. Степняка-Кравчинського. Наш земляк допоміг Войнич стати на літературний шлях, вивчити російську й українську мови. Пізніше англійська письменниця познайомила співвітчизників з творами М. Гоголя, Г. Успенського, О. Островського, М. Салтикова-Шchedрина, Т. Шевченка.

В образі Овода відбилися благородні риси російського революціонера-народника Сергія Степняка-Кравчинського. Він познайомив молоду освічену жінку з Фрідріхом Енгельсом, донькою Карла Маркса Елеонорою.

Наш земляк дружив з Г. Плехановим, М. Драгомановим, І. Франком, М. Павлюком та іншими видатними європейськими соціалістами, філософами і письменниками. Ного творам високу оцінку дали Марк Твен, Еміль Золя, Лев Толстой, Іван Тургенєв. У 1905 році В. І. Ленін включив книгу «Підпільна Росія» в рекомендовану для зачитування у селянських гуртках.

Грудневим ранком 1895 року С. М. Степняк-Кравчинський, який жив у передмісті Лондона, прорізаючи до друзів на нараду з приводу видання російської революційної газети, переходив колію приміської залізничної в'їзної і потрапив під поїзд.

Так, 23 грудня 1895 року несподівано трагічно обірвалося яскраве життя цього видатного борця за людські права, завжди чесного і принципового.

СВЯТО шанують світлу пам'ять революційного письменника, визначного діяча народництва С. М. Степняка-Кравчинського на його батьківщині. В селі Новий Стародуб Петрівського району на будинку, де він народився, у жовтні 1972 року встановлено меморіальну дошку. Її ям видатного земляка у квітні 1966 року названо сільська бібліотека, одна із найкращих вулиць села.

9 липня 1976 року в Новому Стародубі відкрито кімнату-музей революціонера-демократа.

В. САНДУЛ.

член секції пам'яток фольклору, етнографії, мови та літератури обласної організації Українського товариства охорони пам'яток історії та культури.

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

Спадає червона стрічка — кімнату-музей заповнюють люди. Старші і молодь, учні місцевої середньої школи — всі захоплено слухають оповідь Є. О. Таратути, яка цілком заслужено стала в центрі уваги присутніх. В уяві виразно проступають картини історії, мрії скарбінки, ведуть у глибочинні пізнання: «багаторічна натура прагне ширшого вияву. С. М. Степняк-Кравчинський не обмежився «чистою» революційною діяльністю. Його спадщина — літературні, публіцистичні твори, невідомі пропагандистська і організаторська робота... Він сприяв поширенню ідей революції на Заході. Знайшов там палких прихильників і побратимів... Соратник Ф. Енгельса...»

Торжество продовжилось в

„...Література — теж поле битви“

Будинку культури місцевого колгоспу імені Чкалова.

Вчителька Новостародубської середньої школи П. С. Бондаренко розповіла про життєвий шлях і революційну діяльність С. М. Степняка-Кравчинського. Щедрим рукописним матеріалом, заповнений зал знову вітала Є. О. Таратута. Виступи перед присутніми письменник Микола Олійник, який написав роман «Пролог» про нашого земляка. Вісному була правда його снів: світло далекої зорі, той негаслий вогонь, який проніс революціонер, став сьогодні дороговказом для нас, молодих діячів. Павло Загребельний сказав слово про С. М. Степняка-Кравчинського як патріота-інтернаціоналіста, гідного наслідування для юнаків і дівчат у сьогоденні.

З розповіддю про здобутки трудівників району виступив перший секретар Петрівського райкому Компартії України Б. П. Захарченко.

Закінчувався вечір малювальними картинками народного ганцю, мелодійними барвами співу, читанням віршів Т. Шевченка, М. Некрасова в музичному супроводі.

Наступного дня у Петровому відбувся тематичний вечір, присвячений 125-річчю з дня народження С. М. Степняка-Кравчинського. Пізніше письменників з Києва хлібом-сіллю стрічали трудівники шахтарської Олександрії.

А. НЕЧИТАЙЛО,
спецкор «Молодого комунара».

Меморіальна дошка, встановлена на будинку в селі Новий Стародуб.

До порога кімнати-музею. Ще мить — і двері розчиняться перед першими відвідувачами — шанованими гостями. Знайшли трудівники краю, звідки пішов у буремний світ революції С. М. Степняк-Кравчинський.

Фото В. КОВПАКА.

СВОБОДА ПОЧИНАЛАСЬ У БОРОТБІ

Життєвий шлях революціонера

Херсонської губернії, а нині однойменне село Петрівського району нашої області.

Таким чином, стало відомо, що Сергій Кравчинський народився 13 липня 1851 року в сім'ї головного лікаря Новостародубського військового госпіталю. Тут, над тихим голубим інгульцем, минули його дитячі та юнацькі роки, про які ми майже нічого не знаємо. У 1870 році він закінчив Михайлівське артилерійське училище у Петербурзі, але наступного року в чині поручика вийшов у відставку, щоб повністю присвятити себе боротьбі за свободу трудового народу. Сергій Михайлович стає активним членом гуртка «чайковців», читає лекції петербурзьким робітникам, веде пропаганду ідей утопічного соціалізму. З цим періодом співпадає початок його літературно-художньої творчості.

Одним із перших С. М. Кравчинський починає ехоніти в народі. У серпні 1873 року з своїм другом Д. Роговичем ходять по селах Тульської губернії, викрикуючи жорстокість царської урядової системи, підтримуючи все справедливе і прогресивне. Він мріяв про свободу не тільки російського народу. У 1875 році бере участь у національно-визвольній боротьбі, що

станням кризи революційного народництва, він все ж не залишав надію на масову революцію в Росії. Через кілька місяців після вбивства Мезенцева, за наполяганням друзів, Сергій Михайлович поїхав за кордон.

НАМАГАЮЧИСЬ осмислити пережитий досвід революційної боротьби, він береться за перо. Свій літературний талант використовує для освіти робітників, повторивши подвиг Герцена, лише написав «Підпільна Росія» італійською мовою, кілька великих біографічних статей, публіцистичних робіт англійською мовою. Потім один за одним виходять його відомі художні твори «Росія під владою царів» (1885), «Російська грозова хмара» (1886), повість «Будинок на Волзі» і роман «Андрій Кожухов» (1889), в яких С. М. Кравчинський втілює образи російських революціонерів. Під рядом творів стоїть псевдонім «Степняк», займається перекладами.

Книга «Підпільна Росія» про революційний рух в Росії за короткий строк була перекладена на багато мов світу. Її прочитала і молода тоді Ліліан

мира Маяковського, Герої Радянського Союзу Зоя Космодем'янської та Іманта Судмаліса. Іменем Овода називали себе Оксана з «Червоних дияволят» («Невловимі месники») та керівник підпільного «Набату», що діяв у Вітчизняну війну в Онуфріївському районі нашої області.

І сьогодні, коли свято 125-річчя письменника-революціонера крокує степовою, багаторою врожайми і талантами Кіровоградщиною, ти мусиш знати, молодий ровеснику, також імена відомих односельчан Степняка-Кравчинського. Вихідцями з Нового Стародуба — молодий брат Степняка — Дмитро Кравчинський, вчений-лісівник, «батько російського лісу» і міністр будівництва підприємств важкої індустрії УРСР Григорій Кузьмич Лубенець, Герой Соціалістичної Праці, кандидат технічних наук, письменник Гнат Потапенко і доктор медичних наук Іван Годосович Шевченко, Герой Радянського Союзу Платон Ткаченко і Семен Погорілий, Герой Соціалістичної Праці М. М. Матяш.

Він мріяв про довголіття. Хотів прожити п'ятдесят років, жартома висловлював сподівання: «Сто — без дієв, а п'ятдесят — за допомогою різноманітного зілля». Чотири роки до ста не дожила Етель Ліліан Войнич. Та живе її «Овод», який подорожує по серцях людей усього світу. Улюблена книга Юрія Гагаріна разом з першим космонавтом сягнула навіть земних кордонів.

Живе слава Степняка-Кравчинського в немирущій пам'яті його земляків. Будете в Новому Стародубі, пройдіть вулицю Степняка, завітайте до бібліотеки його імені. Перечитайте «Овод». Бо це книга-босець, книга-полководець.

В. ЧАБАНЕНКО,
краєзнавець.

Слава Степняка

Кравчинський... Це прізвище в дореволюційній Росії було символом майбутнього передгрозя, символом Революції.

Його, хто вчинив замах на шефа жандармів генерала Мезенцева, хто відкрив вихідний в народі, — обожнювала молодь, він користувався незрушним авторитетом серед спільчан своїх, «всмертних героїв його «Підпільної Росії», роману «Андрій Кожухов» та повісті «Будиночок на Волзі».

Пам'яттю про рідну сторону став для Сергія Михайловича псевдонім «Степняк», котрий ось уже сторіччя невіддільний від прізвища.

Не одне покоління виховувалося на героїчній романі англійської письменниці Етель Ліліан Войнич «Овод». Як дуже вдало підмітила невідомий дослідник життя і творчості Степняка-Кравчинського Є. О. Таратута: «Овод був сповню в житті кожного, хто прочитав його. Мужній Овод ставав другом і товаришем, з кого брали приклад. Овод — вічний до кінця своїм благородним переконанням, Овод, для якого ідеї були дорожчими життя, був зразком і еталоном».

Та не всім читачам ще відомий факт про те, що прототипом Овода став наш легендарний земляк — письменник-революціонер Степняк-Кравчинський, учасник національно-визвольного повстання в Герцоговині (1875) та в італійській провінції Беневенто (1877), один з організаторів партії «Земля і воля». Саме з його Войнич списала образ Овода.

Історія зафіксувала любов до роману Григорія Котовського і Миколи Островського, Олександра Фадєєва і Володи-

ЧУЄШ, БАТЬКУ?

СУДОВИЙ НАРИС

1. ЖОРСТОКІСТЬ

ВОНА БУЛА СПІЛЬНОЮ РИСОЮ ШЕСТИ ЗЛОЧИНЦІВ

Місто зустріло Жуковського літньою спекою. Він вийшов з вагона, огледівся. Побачив жінок, котрі, не зважаючи на духоту, швидко передавали у поштовий вагон пакети. «Не ціять роботи волі. Вколюють, як у зоні», — презирливо усміхнувся.

З пагоди повернення Володимира Жуковського з місця позбавлення волі, горілка у квартирі по вулиці Володарського, 65/13 полилась річкою. Були тут рідинний брат Володимира Анатолій Жуковський, Олег Казавинський, Володимир Савченко, Сергій Горностаєв, Олександр Босій. Всі свої, надійні, не раз і не два вони доводили відданість «блатному» життю.

Пили за повернення, за здоров'я «Жука», котрий, без сумніву, мав стати у них вожаком. Грали в очко, для інтересу — в «підкидного». Словом, було весело. Ліше одна прикра обставина виснажувала потім горілку, захмарювала безтурботне життя. Справа в тому, що ніхто, за винятком Анатолія Жуковського та Олександра Босію, не працював, отже, треба було десь діставати гроші.

Спочатку якось обходились. То один добуде троячку, то інший поцупить у батьків. Все ж і цей тоненький струмок висихав.

Кореші ходили мовчазними і злими. Особливо скаженів Казавинський. Ного, не по літах кремезного і пелюстого, похмурого, щохвилю готового вибухнути гнівом, побиювалися, крім Жуковського Володимира, усі члени шайки. Побовнювалися за жорстокість і цинізм.

Якось уночі Жуковський Володимир, проходячи поблизу 24-ї школи, помітив чоловіка, що лежав на асфальті. Підійшов, штовхнув ногою. У відповідь той шось промимрив, а Жуковський, нахилившись, вправив рухом злив годинника з руки п'яного.

«Справжнє» життя для цієї шайки починалось пізно єсені або вночі. О, тоді, прохані темрявою, вони відчували себе могутніми і всевладними.

25 жовтня Казавинський, Босій і Білоногов, похитуючись, брели вулицею Кірова. Побачили двох незнайомих юнаків. Підійшли.

— Ей, ви, дайте запалити!

Тільки-но один з них засунув руку до кишені, як Казавинський вдарило його в обличчя. За другого «взявся» Босій. Люто, з брутальною лайкою, обидва жорстоко били студентів педагогічного інституту. А ті, більш ніж спантеличені такою «гостинністю» у малознайомому їм Кіровограді, особливо навіть не захищались. Білоногов же стояв, граючи роль «публіки».

Осінь 1975 року була для компанії «Жука» золотою порою. Аби дістати грошей на безхмарне життя, грабували людей, котрі, як правило,

були напідпитку, а потім, щоб виразити свою «чоловічу підягу» зупинили перехожих і били...

Одна з таких зустрічей стала фатальною. Гуляючи на автовокзалі, Жуковський та Тушенко зустріли неповнолітнього учня Олександрійського МПТУ-5 Олександра Доцю.

Підійшли. Позналилися. Попросили карбованця на вино. Олександр зійтисся, відповів, що грошей не має. «Ти хороший хлопець, ти нам подобаєшся. Ходимо до нас. Ми й «може» тобі позичимо». І Доцю погодився. Потім він не один раз шкодував про цей несбачений крок.

Вони прийшли на квартиру Жуковських.

— Ну, що ж, «хороший хлопець», — замикаючи двері, промовив господар. — Досить компліментів. Же-ни бачили.

— Які гроші? Ви що, хлопці? — злякався Доцю.

— Давай, давай, я не жартую! — І Жуковський показав ніж.

— Немає у мене ніяких грошей. Відійди!

— Тихо, хлопчику! — Жуковський вправно обшукав кишені Доцю. Знайшов карбованця.

— А, так ти ще й брехати умієш! Утрюх (разом з Тушенком та Сипченком, котрий також був тоді у квартирі Жуковського) накиннули на Доцю. Били кулаками, потім ногами. Тупо і методично, без характерної люти. Можливо, тому, що того вечора з ними не було завжди навіженого Казавинського.

Врешті стомилися, і «Жук» милостиво дозволив Доцю забиратися геть. Більше того, йому раптом закортіло видатися вожаком не лише нещадним, але й поблажливим. Він дав Доцю свого піджака і підвіз автобусом на квартиру до друга.

Кілька місяців у лігві «Жука» жив неповнолітній Микола Капниця. Привів його сюди отець до самостійності, бажаючи жити нізким подорослому, блатна романтика, котра оточувала компанію в «Жука». А ті робили усе, щоб п'ятинадцятирічний хлопчина швидше став схожим на них.

Примувували курувати горілку, за будь-яку дрібницю — били. Не витримавши знущання, Капниця втік із лігва, і повернувся в квартиру матері у Завадівку.

Та злодії не змирнілися з цим. «Ага», — казали. — Цей шкет «зав'язав»? Ось ми йому «зав'яжемо»!

Увечері 12 грудня Микола Капниця повертався додому. І раптом на автобусній зупинці біля свого будинку побачив Жуковського Володимира, Казавинського, Горностаєва та Савченка.

Хлопець перелякався. Він знав, що дарма «вожака» не пройде. — Ходимо поговоримо, — просичав Жуковський.

— Навіщо? Нікуди я не піду, — спробував відмовитися.

— Ідемо, — з притиском тихої люті мовив «Жук». І в руці блеснув ніж.

Вони повели його у лісосмугу, що біля села Савнівки.

— Ну, так що, вирішив «зав'язати»? — почали допит. І тут-таки першим ударом Жуковський звалів Капницю з ніг.

— Так ось тобі! — додав від себе Казавинський.

— Не таких як ти я вчив уму-розуму, — промовляв Горностаєв, тусуючи ногами Капницю, котрий уже не пручався.

— Ой, хлопчики, ой, рідненькі, я ж нічого, я ж мовчав. Мені треба було додому сходити, — схлипував Капниця.

В ту мить очі Казавинського налязлись кров'ю. Він шкрябнув пожемою хлопця по обличчю. Ще раз вдарив. Потім приставив ножа до шиї Миколи.

— Ану, цілуй мене погні!

І Капниця цілував...

Цілу годнув білий Капницю і змушували. Тоді, змучений до неприємності, мовив крізь слюзи: — Хлопчики, ви мене б'єте, а я «свій», я завжди за вас. А от Доцю, що живе у мене, напав на тебе, Жук, зяву в міліцію.

«Братва» нерозривалась. Хтось стиха присвистув. Повина була досить серйозною, щоб не звернути на неї уваги. І Капницю помилували.

— Добре, куляй звідси, — наостаннє штовхнувши того, мовив «Жук». — Тільки знай: скажеш слово — і твоя мама буде довго ридати на могилі свого сина.

Капниця дійсно покульгав, бо, змушувалися, Жуковський вдарило пожемою його в ліву ногу.

Доцю не писав заяву до міліції. Але згряя боялась навіть самої можливості викриття. Наступного дня, о 18-й годині, вони, а також Жуковський Анатолій і Босій знову прийшли до Капниці. Цього разу — за Олександром Доцю.

Запитували до будинку, без зайвих розмов приступили до «розслідування». Кілька разів боляче вдарили хлопця, а потім, розкритиши пожі, новели його, штурхуючи і б'ючи колодочками, до тієї ж лісосмуги, де вчора «розбиралися» з Капницею.

Якщо Миколу били за селух, то Олександра чекала справжня розправа. Шість дужих дубаряк легко зламали п'ятинадцятирічного хлопчину.

Півтори години тривали безперервні тортури і знущання, котрі першим почав «Жук». Снігилі від горілки й люті, злочинці били Доцю руками й ногами, а коли той падав, підхоплювали обм'якле тіло, підкидали вгору, і ще живий Сашко Доцю падав з висоти на снігу.

«Жук» і «Пішій» чудово, з півслова розуміли один одного в такі хвилини. Один послав Сив жертву в обличчя, другий примушував цілувати погі. Та навіть «вожака» перевинили у жорстокості Казавинський. Він загнав пожа Доцю в улогу, вдарило його голоскою об мерзлу землю, палив сірник на підборідді. А потім трохи стомлено сказав:

— Все. Пора кічати цього шкета. Вони підходили закатованого Доцю і потягли до річки. На березі стали, озирнувшись. Запалили сигарети. Потім Жуковський Анатолій нахилився і штовхнув труп зі схилу...

М. БІДЕНКО.

(Закінчення буде).

«Шахтар» — «Зірка» — 1:0

В останньому турі першого кола ХХХVIII чемпіонату країни з футболу серед команд класу «А» другої ліги кіровоградська «Зірка» грала у Горлівці з місцевим «Шахтарем». Дуже не рівним було становище клубів перед матчем. Наші земляки знаходилися на п'ятому місці в таблиці, маючи у своєму активі 27 очок, гірший — на передостанньому місці — 12 очок.

Але, як завжди трапляється, — проти лідера аутсайдерів грають з натхненням. Тим більше, поєдинок проходив на полі «Шахтаря», який з перших хвилин почав штурмувати ворота гостей. Гості виступали досить в ослабленому складі — через травми не вийшли на поле Олександр Алексєєв і Анатолій Хронов. Кіровоградці стримали натиск гірників, і самі перешли у наступ. Подачу Олександра Сітька використав Валерій Самофалов і забив м'яч у сітку воріт, але з незрозумілих причин суддя не зараховує гола.

На відпочинку команди пішли, коли на табло були нулі. Другий тайм проходив в обидві сторони атак. Здавалося, все обійдеться нічиєю. Шлях 87-ма хвилини, в бік «Зірки» було призначено кутюний. Воратар Олександр Іонов замінився з виходом на м'яч і досвідчений Володимир Черних головою послав м'яч у сітку. Рахунок 1:0 на користь «Шахтаря» не змінився до фінальної сирени. Не зважаючи на поразку,

«Зірка» закінчила перший етап одностороннім лідером шостої зони. На другому місці харківський «Металіст» — 26 очок, на третьому — мінусловський чемпіон України «Крибас» — 25 очок. Він програв у Хмельницькому «Хвиль» — 0:2. Перший матч другого кола «Зірка» провела на виїзді 23 липня у Житомирі з «Автомобілістом».

В. ШАБАЛІН.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патриотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Полтавський електротехнічний технікум

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1976—1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

На денне відділення на I курс (на базі восьмирічної школи) з таких спеціальностей: промислове і цивільне будівництво, санітарно-технічне обладнання будівель по спеціалізації вентиляція і кондиціонування повітря, електромашинобудування.

На II курс (на базі середньої школи) із спеціальностей: електромашинобудування, електроосвітлювальні прилади і устаткування, промислове і цивільне будівництво.

На вечірнє відділення на II курс (на базі середньої школи) із спеціальностей: електромашинобудування, обробка металів різанням.

На заочне відділення на III курс (на базі середньої школи) із спеціальностей: електрообладнання промислових підприємств і устаткування, електроосвітлювальні прилади і устаткування, промислове і цивільне будівництво.

Прийом заяв і вступні іспити згідно довідника для поступаючих в середні заклади.

За довідками звертатися на адресу: м. Полтава, вул. Комсомольська, 51 а, електротехнічний технікум. Телефони: 7-29-53, 7-28-81.

ДИРЕКЦІЯ.

Олександрійське технічне училище № 3

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1976—1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Училище готує кваліфікованих робітників для промислових підприємств, вугільних шахт і розрізів міста та області з числа юнаків і дівчат, що мають середню освіту, а також молоді, що відслужили в лавах Радянської Армії зі строком навчання 1—1,5 року. З освітою 8—9 класів віком від 15 років зі строком навчання 2 роки.

На базі середньої освіти училище готує:

зі строком навчання 1,5 року — електрослюсарів шахти, слюсарів-інструментальників;

зі строком навчання 1 рік — токарів по металу, машиністів електровозів шахтних, машиністів гірничотранспортних машин і механізмів, слюсарів електромонтажників для роботи на ОЕМЗ, солів-автослюсарів, продавців продовольчих товарів, продавців промислових товарів, апаратників брикетних фабрик (дівчата), гірничих працівників очисного забою;

зі строком навчання 2 роки — кухарів.

З освітою 8—9 класів (строк навчання 2 роки): електромонтерів по монтажу і ремонту промислових обладнання; слюсарів по ремонту металлоконструкцій і промислового обладнання; токарів по металу; слюсарів-автомонтирників; слюсарів-інструментальників.

Учням гірничих професій з середньою освітою виплачується стипендія у розмірі 37 карбованців; учням із середньою освітою, які навчаються на спеціальності металістів, продавців та кухарів, виплачується стипендія в розмірі 30 карбованців.

Учні з восьмирічною освітою знаходяться на повному державному забезпеченні.

Учні всіх спеціальностей при проходженні виробничої практики на підприємствах додатково до стипендії одержують 33,3 відсотки від заробленої суми.

Відмінники одержують підвищену стипендію на 25 процентів, «хорошисти» — на 15 процентів (десятикласники).

В училищі є добре обладнані майстерні, навчальні кабінети, лабораторії, база для занять в гуртках хульничної самодіяльності, технічної творчості, спортивних секцій. Училище має базову вечірню школу, де учні можуть набути середню освіту. Учні з середньою освітою можуть продовжити навчання на вечірньому відділенні індустріального технікуму і філії Дніпропетровського гірничого інституту в м. Олександрії.

Відмінникам надається право вступати у вузи поза конкурсом на вечірні і заочні відділення.

Навчання в училищі зараховується в трудовий стаж учня.

Хто потребує — забезпечуються гуртожитком.

До заяви на ім'я директора з обраною спеціальністю слід додати: атестат, свідоцтво про освіту, свідоцтво про народження, характеристику зі школи, 4 фотокартки (3x4 см), довідку про шеплення.

Прийом документів в училище проводиться з 1 березня 1976 року.

Адреса училища: Кіровоградська область, м. Олександрія, пл. Кірова, 18. Телефон 37-4-03.